

INFOMEDIA

Anmeldelse Dagsavisen

Generated 18. september 2021

Innhold (1 article from 18. Sep 2021)

18. Sep Tilbake til fremtiden Dagsavisen, page 44 2

KULTUR

Carte Blancches forestilling «But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To)» spilles flere ganger på Dansens Hus i Oslo under Ultimafestivalen. Foto: Thor Brødreskift

Tilbake til fremtiden

Carte Blanche er tilbake med en forestilling som sier det meste om hva vi har vært igjennom, og hva vi står ovenfor.

6 **DANS**
Carte Blanche
«But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To)»
Koreografi/Lysdesign: Frédéric Gravel
Musikk: Phillippe Brault
Medvirkende: Caroline Eckly, Timothy Bartlett, Aslak Auné Nygård, Ole Martin Meland, Anne Lise Rønne, Daniel Mariblanca, m.fl.
Dansens Hus, Oslo

Det har tatt tid, men endelig kan Carte Blanche opptre nær fulltallig på scenen igjen med forestillingen opprinnelig tiltenkt Festspillene i Bergen allerede i fjor. Det gjør trolig sitt til at det gnistrer enda sterkere av farger, intensitet og kreativitet under «But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To)», hvor koreografen Frédéric Gravel på innfallsrikt vis gir fellesskap og sårbarhet nye valører.

Frédéric Gravel er en canadisk koreograf, komponist og lysdesigner som de siste årene har vært kunstnerisk leder av kompaniet Daniel Léveillé Danse (DLD) i Montreal, og som jobber med ulike kompanier og dansere med ofte bredt anlagte prosjekter i et musikalsk spekter som favner alt fra rock til klassisk. Nettopp forestillingen «But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To)» har utviklet seg over tid, også ufrivillig på grunn av pandemien og stengte grenser, og på grunn av skiftende deltakere. Når forestillingen nå har Oslo-premiere på Dansens Hus i samarbeid

med Ultimafestivalen, er det ikke bare dansere på scenen som ble ansatt i Carte Blanche etter at prosjektet ble igangsatt, men også utskiftninger siden urpremieren i Bergen under Festspillene før sommeren.

Det store scenerommet er allerede inntatt av danserne når publikum setter seg. Stemningen er avventende, noen går og kommer tilbake igjen, i kostymer som mer eller mindre gjør at de glir inn i mengden. Bevegelsene er prøvende, stillingene litt keitete og bevegelsene nærmest hemmet, som om alt må læres på nytt. Noen faller med et smell til gulvet, noen kryper baklengs opp ad vegger, rundt de tre veggene står stoler, lyskaster og et par sofaer. En mikrofon på hver side av gulvet varsler interaktivitet også utover kroppslig bevegelse. Enn så lenge beveger de seg som individer, avsondret fra hverandre og fra det store fellesskapet som alle vi andre utgjør. Lyset er på, overgangene umerkelig.

Musikken pulserer først forsiktig, men på nennsomt vis økes intensitet og tempo. Frédéric Gravel komponerer vanligvis sin egen musikk. Denne gangen har han måtte forholde seg til en utenforstående komponist, Phillippe Brault. Han arbeider hovedsakelig med filmmusikk, og «But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To)» skal vise seg å bære preg av dette – samt kanskje en ikke veldig tilslørt inspirasjon fra Kraftwerk. Som forestillingens tilblivelse under omgivelser og sperrer de

ikke kunne ha kontroll over, arbeider også Gravel seg gjennom musikk han denne gangen ikke kan bestemme over. Løsningen ble åpenbart en rendyrkning av bevegelse, også den musikalske, så vel i betydningen sømløst som friksjon.

Under forestillingen jobber musikken med danserne snarere enn motsatt, og særlig i første del utgjør det en intensitet som etter hvert skal storme inntil perfektjon. I begynnelsen er det som om de må samle kroppen sammen på nytt ved å konsentrere seg om et bein, en hånd eller albue, kroppsdelenes plassering i forhold til hverandre og i forhold til tyngdekraften. Symbolikken nå ved utgangen av isolasjon og pandemi er tydelig, men også leken, morsom og uselvisk. Noen av aktørene er helt i seg selv, andre har et ertende forhold til omgivelsene. Det hele er svært stilistisk, dels overdrevet, dels abstrakt.

Etter hvert som musikken tiltar i styrke og instrumenteringen vokser, blir bevegelsene sikrere og tydeligere, selv om de gjennomgående bryter med forventningene. Noen henger fra seg jakkene eller kåpene, tar av seg en genser, som i møte med en arbeidsøkt. Langsamt under den stadig mer intensive rytmen flyttes stoler, sofaene, lyskasterne, alt inn mot et sentrum. To av danserne henter et teppe som rulles ut, og Braults musikalske klimaks formes ved at alle faller til ro, lette bach-toner triller ut over gulvet og danserne sitter dørgende stille på stoler og i sofaene. Nå er alt det usikre og prøvende borte. Blikkene utfordrer, som om danserne tar tilbake kontrollen over scenerommet og publikum. Snart går de til mikrofonen etter tur og forteller hvorfor de er der. De sier ikke stort. En hilser på gamle kjente, en vil skape en forskjell,

en vil utforske binaritet, en vil være pauseinnslaget.

Og på ett vis er det en pause, mellom en intens unntakstilstand og en tilnærming til det normale. Når en av danserne setter seg til pianoet løser det hele seg langsomt opp igjen, men nå knyttes helt andre bånd. Sangen er for øvrig skrevet av Gravel, så helt ute av det musikalske bildet er han ikke. Det er skjøre og fint formidlede popsanger som etter hvert glir inn i den øvrige musikken. Nå er danserne i bevegelse igjen, noen av dem to og to. Men de utgjør et oddetall, ting går ikke helt opp, heller ikke scenebildet blir det samme, som om noe glemmes og andre ting ikke helt passer inn lenger. Og igjen er dansernes bevegelser nesten prøvende, men også utålmodige og nesten aggressive. De har en tilnærming til hverandre som individer, i et fellesskap, men nå båndlagt gjennom gitte konvensjoner, ikke ulik den fyrige eller førende pardansen flere av dem på mange vis etterligner. Sakte, mens Gravels mektige, nådeløst opplysende og bakenforliggende lysrigg understreker stemningene, tvinger de seg inn i de samme rytmene, de samme rykkende bevegelsene og inn i en klynge hvor det individuelle uttrykket kjemper mot gruppen det blir en del av. «But Then, We'll Disappear (I'd Prefer Not To)» handler om å finne tilbake til seg selv, for så kjempe for å ikke forsvinne. Det er like morsomt og fascinerende som det er sant og vakkert.

■ **MODE STEINKJER**
mode.steinkjer@dagsavisen.no

■ **Spilles på Dansens Hus i Oslo, i regi av Ultima. Produsert av Carte Blanche og Festspillene i Bergen.**